

Nina Kokelj najbolj poznamo po njenem lirskem jeziku, ki tudi v proznem zapisu meji na poezijo, kar vzbuja občutek čarobnosti zapisanega. Tak slog so uporabljale že njene prejšnje knjižne izdaje, kot so recimo prvenec Milovanje (1998), Sviloprejka (2002) in Poletje s klovnom (2009), nadaljuje pa ga tudi najnovejša z naslovom Piši mi, ko ti bo najlepše. Pri tem je potrebno poudariti, da ne glede na stalnost izražanja ne prihaja do monotonosti ali občutka, da smo brano že kdaj brali – njen slog je postal tako izčiščen in utrjen, da se avtorica v njem počuti popolnoma domače in ga z vsakim novim delom razišče še malo globlje, malo bolj prevzeto.

Knjiga je klasificirana kot pravljica, in res upošteva nekatere značilnosti žanra, sploh zgodbo, ki ima pridih grozljivega ali žalostnega. Glavna zgodba o Kralju s papirnato krono in Zlati punčki na prvi pogled namreč deluje precej lahkotna, toda z branjem se počasi odstira tragičnost njunega odnosa. »Na Beli ladji so otroci za vedno otroci«, beremo nekje, in počasi se v nas naseli občutek, da ne spremljamo fantastične prigode, ampak Kraljevo jalovo iskanje izgubljenega otroka, nerojene deklice. Zaradi nenehnega ponavljanja zapisa »Med cvetjem na postelji časa je spala Zlata punčka. / Bila je najlepša med rožami. / Dihala je, spala.« se ustvari občutek cikličnosti, neobstoja časa in minevanja.

Cikličnost je najti tudi v zgodbi; motivi in simboli se ponavljajo skozi »stranske« zgodbe, večkrat srečamo iste osebe, ki se nahajajo v različnih življenjskih situacijah. Najbolj čustveno izrisan je Slikar, ki s Kraljem razvije prijateljski odnos, presunljiv je njegov zapis, ki ga pusti zanj: »če bom prvi odšel jaz, te bom počakal z beneško gondolo /.../. Če boš odšel prvi ti, me počakaj z

osličkom.« Zaradi razdrobljenosti in minimalizma, pa tudi zaradi obilice metaforike, je zgodbo nemogoče povzeti, saj se gradi sproti in sproti tudi izginja, za seboj pa pušča občutek nepremostljivega prepada med neminljivostjo in smrtnostjo, ki daje celotnemu zapisu temačen podton.

Jezikovno gre za eno izmed najbolj prepoznavni pisav, tu ni nikakršnega grobega realizma ali navidezno objektivnega upovedovanja. Avtorica je na vsakem koraku pozorna, katero besedo bo zapisala, kakšen učinek pričakuje od nje in kakšen odnos mora vzpostaviti z drugimi besedami okoli nje – gre za premišljeno pisavo, ki si vzame čas za posamezen stavek, dokler ni izpiljen kot verz. Zelo je navezana tudi na ubesedovanje čutov, ki jih preleva v stavke, kot je tale: »Ko je segel ponjo, je v njem vse jokalo goste karamelne solze«.

Dodatna razsežnost knjige so ilustracije, ki niso tu le zaradi lepšega učinka, ampak so tako prepletene in spojene s potekom zgodbe, da jo nadaljujejo tam, kamor besede ne morejo. Zaradi skladnosti delujejo, kot da bi jih sproti ustvarjala avtorica sama, čeprav so delo ilustratorke Maje Babič Košir. Povoščen papir jih dela še bolj žive in včasih skoraj psihedelične, med seboj pa se zelo razlikujejo, kot da bi bile uporabljene slikarske in grafične tehnike, včasih celo naenkrat. V njih se zrcali celotna premisa, polna nasprotujočih si čustev, ki se v knjigi Piši mi, ko ti bo najlepše izražajo s pomočjo besednih mozaikov. Vstop v to neponovljivo pravljico deželo, kjer je čas pozabil teči, je kratko malo magičen.

Avtorica kritike: Veronika Šoster

{fshare id=2052}